

شهردار

روی زهران مدانی

چیزهایی که به‌طور مشترک مورد نیاز و استفاده قرار می‌گیرند، باید به‌طور مشترک مالکیت شوند» و به‌صورت دموکراتیک به نفع همگان اداره گردند. دیدگاه عمومی آمریکایی‌ها نسبت به سوسیالیسم همچنان چندان مثبت نیست. بر اساس نظرسنجی گالوپ، تنها ۳۹ درصد از آمریکایی‌ها در سال جاری دیدگاه مثبتی نسبت به سوسیالیسم داشته‌اند (تقریباً مشابه ۳۶ درصد در سال ۲۰۱۰). در عین حال، نگاه مثبت به سرمایه‌داری از ۶۱ درصد در سال ۲۰۱۰ به ۵۴ درصد در حال حاضر کاهش یافته است. نظرسنجی‌های دیگری نیز وجود دارند که عدم محبوبیت سوسیال‌دموکراسی در سطح ملی در آمریکا را تأیید می‌کنند. نظرسنجی اخیر CNN نشان داد که ۱۷ درصد از آمریکایی‌ها خود را سوسیال‌دموکرات می‌دانند (در مقایسه با ۱۸ درصد که خود را حامی تفکر ماگا می‌دانند). این بر چسب در شهر نیویورک محبوب‌تر است؛ جایی که حدود یک‌چهارم (۲۵ درصد) رای‌دهندگان در انتخابات شهرداری خود را سوسیال‌دموکرات معرفی کردند.

▼ برنامه‌های آقای شهردار

کمی بیش از یک سال پیش، زمانی که مددانی هنوز کارزار انتخاباتی خود را آغاز نکرده بود، در جلسه‌ای محدود با تعدادی از مشاوران و دوستانش تلاش داشت تا اولویت‌هایی را که کارزار باید روی آن‌ها متمرکز باشد، تعیین کند. پولیتیکو درباره این جلسه نوشته است: «حاضران در جلسه بر سر دو موضوع اتفاق نظر داشتند؛ اول فریز کردن اجاره‌ها و دوم بهبود سیستم اتوبوسرانی و رایگان کردن بلیت اتوبوس‌ها. با این حال اختلاف‌نظرهایی درباره موضوع سوم وجود داشت که در نهایت حاضران بر سر موضوع مراقبت از کودکان به توافق رسیدند.» در طول کارزار انتخاباتی، محور اصلی برنامه‌های انتخاباتی زهران مددانی، «مقرن به‌صرفه کردن» (Affordability) زندگی در نیویورک برای طبقه کارگر بود. او وعده داد که ضمن تثبیت اجاره‌ها و ساخت ۲۰۰ هزار مسکن، تلاش خواهد کرد تا با صاحبخانه‌های مختلف بر خورد کند. مددانی متعهد شده است که با بهبود خدمات اتوبوسرانی و رایگان کردن بلیت اتوبوس برای همه، وضعیت حمل و نقل عمومی در نیویورک را سر و سامان دهد. او همچنین ارائه خدمات مراقبت از کودک (Childcare) رایگان برای همه کودکان نیویورکی از سن ۶ هفتگی تا ۵ سالگی را یکی از مهم‌ترین برنامه‌های خود عنوان کرده است. بر اساس برنامه‌های اعلام‌شده از سوی کارزار مددانی، تأمین مالی این برنامه‌ها از طریق افزایش نرخ مالیات شرکت‌ها و اعمال مالیات بیشتر بر ا فشار ثروتمند اتفاق خواهد افتاد.

▼ اشتباه بزرگ؛ ایستادن در برابر دولت فدرال

مهم‌ترین مانع پیش روی زهران مددانی و برنامه‌های او، دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکااست. پاتریک گاسپارد، دموکرات باتجربه‌ای که تجربه سال‌ها فعالیت سیاسی را دارد و در انتخابات اخیر شهرداری نیویورک به عنوان مشاور در کنار مددانی بود اخیراً در گفت‌وگویی با پولیتیکو در پاسخ به سوالی درباره مهم‌ترین موانع پیش روی موفقیت مددانی گفت: «دونالد ترامپ، دونالد ترامپ و دونالد ترامپ.»

ترامپ تاکنون بارها علیه مددانی موضع گرفته و او را یک کمونیست خوانده که حضورش در شهرداری نیویورک خطری برای همه آمریکایی‌هاست. رئیس‌جمهور آمریکایک روز پیش از برگزاری انتخابات شهرداری نیویورک در شبکه اجتماعی تروث سوشال نوشت: «اگر زهران مددانی، کاندیدای کمونیست شهردار نیویورک شود، به احتمال زیاد من بود چه فدرال این شهر را قطع خواهیم کرد و جز حداقلی از هزینه‌های ضروری، پول دیگری در اختیار نیویورکی‌ها قرار نخواهم داد.» ترامپ بعد از پیروزی مددانی نیز با لحنی تهدیدآمیز نوشت: «ماجرای تازه آغاز شد…». گاسپارد هشدار می‌دهد که علاوه بر موضوعات مربوط به تأمین مالیی برنامه‌ها، دولت فدرال ممکن است با استقرار گسترده نیروی نظامی در شهر، نظیر آنچه در شهرهایی مثل واشنگتن، شیکاگو، پورتلند و لس‌آنجلس اتفاق می‌افتد، چهره نیویورک را دگرگون کند و بر شدت نارضایتی‌ها بیفزاید.

بررسی رویکرد مددانی در طول کارزار انتخاباتی نشان می‌دهد که او و کارزارش تلاش داشتند تا مددانی را چهره‌ای در برابر ترامپ و رویکرد راست افراطی رئیس‌جمهور آمریکا تعریف کنند. این رویکرد، هر چند در رقابت انتخاباتی و به‌ویژه در شهری مانند نیویورک که شهری آبی (دموکرات) محسوب می‌شود، توانست کارآمد باشد اما چنانچه اشاره شد، در طول دوره شهرداری مشکلات زیادی را برای مددانی و شهر نیویورک ایجاد خواهد کرد.

▼ چالش مهم؛ اقناع قانونگذاران ایالتی

بخش بزرگی از برنامه‌های زهران ممدانی به‌ویژه رایگان کردن بلیت اتوبوس‌های شهری و مراقبت از کودکان برای اجرایی شدن به تخصیص بودجه از سوی فرمانداری ایالت نیویورک نیاز دارند.

برای دستیابی به این بودجه نیز ممدانی باید در ابتدا قانونگذاران ایالتی در آلبانی را قانع کند. آلبانی مرکز ایالت نیویورک و مرکز شهرستان آلبانی است. مراکز قانون‌گذاری ایالت نیویورک، شامل مجلس نمایندگان و سنای ایالتی هر دو در ساختمان کاپیتول ایالت نیویورک در شهر آلبانی مستقر هستند

به‌طور تاریخی، شهرداریانی که با رای بالا انتخاب می‌شوند و پشتوانه مردمی قدرتمندی دارند، می‌توانند نظر قانون‌گذاران ایالتی را نیز جلب کنند اما متفاوت بودن برنامه‌های ممدانی و منابع مالی زیادی که برای اجرای آن‌ها مورد نیاز است، می‌تواند او را در این زمینه متمایز و کار ممدانی را برای اقناع قانونگذاران ایالتی سخت کند.

از سوی دیگر، کتی هوکل، فرماندار ایالت نیویورک هم کار سختی برای تأیید یا رد برنامه‌های ممدانی دارد. او سال آینده باید در انتخابات فرمانداری نیویورک شرکت کند و از یک سو مایل نیست با انتقادات شهردار محبوب شهر نیویورک مواجه شود و از طرفی، حمایت از برنامه‌های ممدانی می‌تواند خشم ثروتمندان و صاحبان سرمایه نیویورک را برانگیزد.

مددانی چهارشنبه هفته گذشته گفت که در حال تنظیم یک برنامه زمانی برای پیاده کردن برنامه‌هایش و آغاز مذاکرات با مقام‌های ایالتی و فدرال است.

▼ مالیات ثروتمندان و احتمال تسریع روند کوچ سرمایه

نیویورک از نگاه بسیاری از فعالان اقتصادی، به‌عنوان پایتخت مالی جهان شناخته می‌شود. با این حال، در سال‌های اخیر این شهر با چالش بزرگی به نام فرار سرمایه مواجه بوده و این مسئله باعث شده تا نیویورک دیگر بالاترین نرخ رشد مشاغل مربوط به امور مالی را نداشته باشد.

بر اساس گزارش بلومبرگ، در فاصله سال‌های ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۳، بیش از ۱۵۰ کسب و کار، نزدیک به یک تریلیون دلار از سرمایه خود را از نیویورک خارج کرده و به شهرها و ایالت‌های دیگر منتقل کرده‌اند. اصلی‌ترین محرک برای اتخاذ این تصمیم از سوی کسب‌کارها، همه‌گیری کرونا و سیاست‌های اتخاذشده در دوره کرونا در ایالت و شهر نیویورک بود.

در همین بازه زمانی، نرخ رشد مشاغل و کسب و کارهای مالی در ایالت‌هایی نظیر تگزاس و فلوریدا که توسط جمهوری خواهان اداره می‌شود، به‌طور قابل توجهی افزایش یافته است.

هر چند همچنان اقتصاد نیویورک و فراگیری مشاغل و کسب و کارهای مالی در این شهر، قابل مقایسه با سایر شهرها و ایالت‌ها در ایالات متحده نیست اما مداوم روند انتقال دفاتر و منابع مالی کسب و کارها از این شهر می‌تواند در بلندمدت اقتصاد نیویورک را تحت تأثیر قرار دهد.

در دوره رقابت‌های انتخاباتی، کسب و کارها و مدیران ارشدشان تلاش زیادی کردند تا از شهردار شدن زهران ممدانی جلوگیری کنند. ان‌بی‌آر در گزارشی می‌نویسد: «مدیران عامل شرکت‌های بزرگ و دیگر میلیاردرهای نیویورکی، بیش از ۴۰ میلیون دلار هزینه کردند تا مانع از شهردار شدن زهران ممدانی شوند. اکنون، آن‌ها مجبورند با او کنار بیایند و واکنش‌هایشان از تهدید به ترک شهر تا پذیرش عمل گرایانه واقعیت، متغیر است.» کاترین وایلد، رئیس گروه مشارکت برای شهر نیویورک، یک گروه تجاری بانفوذ با بیش از ۳۰۰ عضو، در این باره گفت: «فکر می‌کنم این واکنش‌ها، شبیه همان مراحل سوگواری است.» به گفته وایلد، نگرانی از پذیرش درخواست ممدانی از دولت ایالتی برای افزایش مالیات ثروتمندان و کسب‌وکارهای بزرگ، هراس از سوسیالیسم و جوانی ممدانی عمده‌ترین دلایل نگرانی مدیران عامل و صاحبان سرمایه از شهردار شدن ممدانی بود.

▼ مقرن به‌صرفه کردن زندگی می‌تواند الگوی انتخاباتی باشد؟

پیروزی یک دموکرات در یک ایالت آبی اتفاق شگفت‌انگیزی نیست و به سادگی نمی‌توان از آن الگویی برای سایر مناطق در ایالات متحده ساخت. با این حال، مشارکت بی‌نظیر رای‌دهندگان دموکرات، به‌ویژه ترقی‌خواهان و جناح چپ این حزب، اتفاق وسوسه‌کننده‌ای است که می‌تواند زمینه را برای شکست جمهوری خواهان در ایالت‌هایی که انتخابات نزدیک و رقابتی است فراهم کند. با این حال، یک سوال بزرگ در این زمینه وجود دارد: آیا رهبران دموکرات خواهان مشارکت بیشتر ترقی خواهان و چپ‌گرایان حزب هستند؟

برخی تحلیلگران معتقدند موفقیت ممدانی می‌تواند تحول بزرگی ایجاد کند. ماری هالند، نویسنده ارشد وب‌سایت مونوکل، در این باره می‌نویسد: «مراقبت رایگان از کودکان، اتوبوسرانی رایگان، توقف افزایش اجاره‌بها در آپارتمان‌های تحت نظارت، و راه‌اندازی فروشگاه‌های مواد غذایی متعلق به شهرداری؛ این‌ها پیشنهادهایی شاخص زهران ممدانی، نامزد دموکرات، در انتخابات شهرداری نیویورک بودند. برای هر کسی که در اروپای غربی زندگی می‌کند، ایده‌های این سوسیال‌دموکرات خودخوانده، احتمالاً کاملاً منطقی به نظر می‌رسد. اما برای بسیاری از آمریکایی‌ها، این طرح‌ها به‌شدت جاه‌طلبانه و حتی

رادیکال هستند. وقتی خارج از آمریکا هستید، به سادگی فراموش می‌کنید که در این کشور، دولت رفاه وجود ندارد و هر چیز رایگان، اقدامی در مرز کمونیسم تلقی می‌شود. با این حال، آیا بهتر نبود که اینطور نباشد؟ نیویورک مسلماً گران‌ترین شهر در آمریکاست. قیمت مواد غذایی سرسام‌آور است و اجاره‌بها به شکلی مهارنشدنی در حال افزایش است. میانگین اجاره‌بها در منهتن در ماه ژوئیه به ۴۷۰۰ دلار (۴۰۸۴ یورو) رسید که ۹/۳ درصد نسبت به سال گذشته افزایش داشته است. پیدا کردن آپارتمان به یک نبرد تمام‌عیار تبدیل شده؛ صف‌ها برای بازدید از مکان‌هایی که حتی اندکی قابل سکونت هستند، طولانی است و جنگ‌های مزایده‌ای برای اجاره به امری عادی بدل گشته است.

بدون ورود به جزئیات دقیق اینکه ممدانی چگونه قصد دارد هزینه این طرح‌ها را تأمین کند، نمی‌توان انکار کرد که شنیدن صدای کسی که برای بهبود کیفیت زندگی تلاش می‌کند، چقدر امیدبخش است. ایده رهبری یک دموکرات سوسیالیست بر پایتخت مالی آمریکا، برای برخی وحشتناک است. منتقدان نگرانند که توقف شدید افزایش اجاره‌بها، ساخت‌وساز مسکن جدید را متوقف کند و افزایش مالیات‌ها، کسب‌وکارها یا ساکنان پردرآمد را فراری دهد. اما واقعیت این است که نابرابری در شهر در حال عمیق‌تر شدن است و خانواده‌های طبقه کارگر در حال بیرون رانده شدن هستند. یک چیزی باید تغییر کند.»

به باور او، «اگر ممدانی موفق شود حتی بخشی از برنامه‌هایش را اجرا کند، اقدامی تحول‌آفرین خواهد بود؛ نه فقط برای شهر او، بلکه برای کل ایالات متحده. او شاید در حال پرداختن به مشکلاتی منحصرأ نیویورکی باشد، اما اگر یک کلان‌شهر با بیش از هشت میلیون نفر جمعیت ثابت کند که اتوبوس‌های رایگان، اجاره‌بهای کنترل‌شده و مراقبت یارانه‌ای از کودکان می‌تواند در چارچوب آمریکا کارساز باشد، این موفقیت می‌تواند الگویی برای بقیه کشور فراهم کرده و همزمان، نفسی تازه به حزب دموکرات بدمد.»

با این حال، تحلیلگران دیگری وجود دارند که معتقدند مهم‌ترین موانع بر سر راه موفقیت ممدانی، دموکرات‌های سنتی و مرکزگرا هستند. اما پراکز، تحلیلگر روزنامه گاردین روز پنجشنبه ۶ نوامبر در یادداشتی نوشت: «نتایج این هفته، ممدانی را به عنوان نیرویی مؤثر و الهام‌بخش در برابر فسادهای ترامپ مطرح می‌کند. با این حال، او برای پیشروی و فراتر رفتن از سطح سیاست نیویورک، نه‌تنها باید جمهوری خواهان را شکست دهد، بلکه باید از سسد دروازه‌بانان و نگهبانان قدیمی حزب دموکرات، به‌ویژه چاک شومر و نانسی پلوسی نیز عبور کند؛ کسانی که گمان می‌کنم ممکن است او را حتی تهدیدآمیزتر و آزاردهنده‌تر از ترامپ ببایند.»

▼ شکاف اجتماعی و سیاسی در آمریکا

پیروزی چهره‌ای با مشخصات زهران ممدانی، که آشکارا خود را یک سوسیال‌دموکرات معرفی می‌کند و پیشینه‌ی مهاجرتی دارد، در تضادی آشکار با گفتمان سیاسی حاکم در دوران ریاست جمهوری دونالد ترامپ قرار می‌گیرد. این تقابل، به خودی خود، نه یک ناهنجاری سیاسی، بلکه نشانه‌ای بارز از شکاف‌های عمیق اجتماعی، اقتصادی و ایدئولوژیک در بافت جامعه آمریکااست.

درحالی‌که دولت ترامپ اغلب بر پایه‌ی ناسیونالیسم اقتصادی، محافظه‌کاری اجتماعی و نوعی پوپولیسم راست‌گرا استوار است که بر اول آمریکا (America First) و محدودیت‌های مهاجرتی تأکید دارد، ظهور ممدانی نمایانگر فعال شدن بخش متضادی از جامعه است. پیروزی او در یک حوزه‌ی انتخابیه شهری و بسیار متنوع مانند نیویورک، نشان می‌دهد که بخش قابل توجهی از رأی‌دهندگان، به‌ویژه در مراکز شهری، نه‌تنها سیاست‌های ملی حاکم را نمی‌پذیرند، بلکه فعالانه به‌دنبال آلترناتیوهای رادیکال‌تر هستند.

این شکاف صرفاً سیاسی نیست، بلکه اقتصادی است. ممدانی با الهام از چهره‌هایی چون یوجین دبز و مارتین لوترکینگ، بر نقد صریح سرمایه‌داری، لزوم بازتوزیع ثروت، و ارائه خدمات اجتماعی همگانی مانند مسکن رایگان یا ارزان و مراقبت‌های بهداشتی عمومی تأکید می‌ورزد. این درخواست‌ها برای مداخله گسترده دولت در اقتصاد، مستقیماً در برابر فلسفه‌ی اقتصادی دولت ترامپ قرار می‌گیرد که عموماً بر مقررات‌زدایی و کاهش مالیات‌ها (به‌ویژه برای شرکت‌ها) متمرکز است.

پیروزی ممدانی همچنین نشان‌دهنده‌ی یک شکاف هویتی و نسلی است. او نماد بخشی از آمریکاست که مهاجرپذیر، چندفرهنگی و به‌طور فزاینده‌ای سکولار یا دارای تنوع مذهبی است. این گروه جمعیتی، که اغلب جوان‌تر هستند، نگرانی‌های متفاوتی نسبت به پایگاه رأی سنتی‌تر ترامپ دارند؛ نگرانی‌هایی که حول محور عدالت اجتماعی، نابرابری درآمدی و تغییرات اقلیمی می‌چرخد. بنابراین، حضور همزمان ترامپ در کاخ سفید و ممدانی در یک مسند انتخابی، گواهی بر این است که ایالات متحده به دو قطب ایدئولوژیک کاملاً متمایز تقسیم شده است. این دو قطب نه‌تنها در مورد راه‌حل‌ها، بلکه حتی در مورد تعریف «مشکلات» اساسی کشور و ماهیت «رؤیای آمریکایی» نیز اشتراک‌نظر ندارند. پیروزی ممدانی، بیش از آنکه یک دستاورد محلی باشد، تجسم فیزیکی این واگرایی عمیق در سطح ملی است. در این میان باید توجه داشت، رویکردازی برای ریاست‌جمهوری ممدانی (مسئله‌ای که از نگاه قانون اساسی غیرممکن است) یا کسی با تفکر ممدانی در حال حاضر بسیار دور از دسترس است.

سیاستمداران



افزایش بودجه نظامی ترکیه

یک رسانه ترکیه‌ای گزارش داد که هزینه‌های نظامی ترکیه در سال ۲۰۲۵ به ۳۷/۵ میلیارد دلار خواهد رسید که نقش آن را در ناتو افزایش می‌دهد. روزنامه طرفدار دولت ترکیه تحت عنوان «تورکیه»(Türkiye) دیروز شنیه گزارش داد که هزینه‌های نظامی ترکیه در سال ۲۰۲۵ به ۳۷/۵ میلیارد دلار خواهد رسید که این کشور را از نظر مقیاس اقتصاد دفاعی در بین کشورهای ناتو به «رده دوم با مقیاس بالا» می‌ساند. در اجلاس ماه ژوئن، اعضای ناتو متعهد شدند که تا سال ۲۰۳۵، پنج درصد از تولید ناخالص داخلی خود را به امور نظامی اختصاص دهند. این بلوک مسیر و تراز هزینه‌های نظامی را در سال ۲۰۲۹ بررسی خواهد کرد. این گزارش نشان می‌دهد که ترکیه به سال ۲۰۲۲، ۱۷/۲ میلیارد دلار و در سال ۲۰۲۳، ۲۸/۲ میلیارد دلار برای امور نظامی هزینه کرده است.



انتقاد بایدن از ترامپ

رئیس‌جمهور پیشین آمریکا با انتقاد از دولت «دونالد ترامپ» در کاهش بودجه مراقبت‌های بهداشتی و تحقیقات سرطان گفت که در سال ۲۰۲۰ پسر مرحومش باید به‌عنوان رئیس‌جمهور انتخاب می‌شد، نه خود او. «جو بایدن» رئیس‌جمهور سابق آمریکا در یک سخنرانی به انتقاد از «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهور کنونی کشورش پرداخت و خطاب به دموکرات‌ها در ایالت نبراسکا گفت که پسر مرحومش باید در سال ۲۰۲۰ به‌عنوان فرمانده کل قوا انتخاب می‌شد، نه خودش. رئیس‌جمهور سابق با اشاره به مرگ «بوبایدن» پسر بزرگش بر اثر سرطان مغز در سال ۲۰۱۵، به ترامپ حمله کرد و او را به «کاهش بودجه دولت برای تحقیقات سرطان» متهم کرد. این در حالی است که دولت او، آن را اولویت قرار داد. بایدن در سخنرانی خود در جشن «بن لفسون» نماینده حزب دموکرات در ایالت غربی نبراسکا گفت: مردم، من می‌دانم تحقیقات سرطان به چه معناست. سرطان به هر خانواده‌ای آسیب می‌رساند. خانواده من به شدت آسیب دیده است.



شروط اسر ائیل برای مصر

وزیر انرژی رژیم صهیونیستی مجدداً شروط این رژیم برای امضای توافق گاز با مصر را اعلام کرد. «الی کوهن» وزیر انرژی رژیم صهیونیستی بعد از دیدار با وزرای انرژی آمریکا، یونان و قبرس در آتن به روزنامه جرزالپوست گفت: پروژه خط لوله گاز طبیعی مدیترانه شرقی برای انتقال گاز اسرائیل به اروپا از طریق جنوب قبرس و یونان به دستور کار بازگشته است. وی گفت که با همتایانش در آتن پروژه انتقال گاز طبیعی را مورد بررسی قرار داده است. کوهن گفت: این طرحی بود که قبلاً درباره آن صحبت شده بود و اکنون به دستور کار بازگشته است. آمریکایی‌ها اکنون آماده ایفای نقشی مهم هستند. پروژه خط انتقال گاز که با هدف انتقال گاز رژیم صهیونیستی به اروپا از طریق قبرس و یونان است، برای نخستین بار در سال ۲۰۱۳ مورد بررسی قرار گرفت و این رژیم، یونان و قبرس سال ۲۰۲۰ آن را امضا کردند. به‌رغم امضای توافق هنوز اجرای این پروژه جنجال‌برانگیز آغاز نشده است چراکه با توجه به هزینه سنگین و مشکلات فنی اجرای آن دشوار است. در صورتی که این پروژه آغاز شود پیش‌بینی می‌شود که ساخت آن هفت سال طول بکشد و هزینه آن به هفت میلیارد دلار برسد.